

Sygn. akt II AKa 254/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Pławgo

Sędziowie: SA – Paweł Rysiński (spr.)

SO (del.) – Leszek Parzyszek

Protokolant: – sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

Prokurator Anna Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Warszawie

sprawy

1) *K. B. (1) i*

2) *M. S. (1)*

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia z art. 552 § 4 k.p.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocników wnioskodawców

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 19 kwietnia 2017 r. sygn. akt V Ko 604/14

1) *zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec K. B. (1) w ten sposób, że zasądzoną z tytułu zadośćuczynienia kwotę podwyższa do 35.000 (trzydziestu pięciu tysięcy) złotych;*

w pozostałej zaskarżonej części wyrok wobec K. B. (1) utrzymuje w mocy;

2) *uchyla wyrok wobec M. S. (1) w zaskarżonej części i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania;*

3) *kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2017 r. zasądzono:

- na rzecz **K. B. (1)** 25.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania - w sprawie IV K 664/09 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ – stosowanego wobec wnioskodawcy od 21 marca do 11 sierpnia 2009 r.;

- na rzecz **M. S. (1)** 15.000 zł z tytułu zadośćuczynienia i 12.500 zł z tytułu odszkodowania za szkodę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w tej samej sprawie, stosowanego wobec wnioskodawcy od 21 marca do 20 maja 2009 r.

Tym samym wyrokiem orzeczono o odszkodowaniu i zadośćuczynieniu dla **M. M.** – w tej części wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się.

Pełnomocnik K. B. zarzucił orzeczeniu w części oddalającej wniosek (pkt IV wyroku) obrazę przepisów postępowania i obrazę prawa materialnego wnosząc w konkluzji o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy 51.200 zł odszkodowania i dalszych 75.000 zł zadośćuczynienia (k. 315 – 319 t. II akt).

Pełnomocnik M. S. (1) zaskarżył orzeczenie w części oddalającej wniosek o odszkodowanie ponad zasądzone 12.500 zł zarzucając błędne ustalenia faktyczne i wniósł o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy z tego tytułu łącznie 50.000 zł (k. 323 – 24 t. II akt).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika K. B. (1) okazała się zasadna jedynie w części dotyczącej zasądzonych zadośćuczynienia i to w wymiarze znacząco niższym niż o to wnosili apelujący. Oczywiście niezasadna okazała się w części dotyczącej oddalenia wniosku o zasądzenie odszkodowania. Wskazane w tym zakresie zarzuty i użyte na ich uzasadnienie argumenty nie mogły być uznane za trafne.

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji K. B. (1), co sam przyznał w toku przewodu sądowego w sprawie IV K 664/09, w chwili aresztowania był uczniem szkoły średniej, nie pracował, nie miał dochodów, pozostawał na utrzymaniu rodziców. Nie mógł zatem na skutek aresztowania ponieść szkody majątkowej w postaci utraconych dochodów.

Argumentacja skarżącego który twierdzi, że gdyby nie tymczasowe aresztowanie wnioskodawca zdałby egzamin maturalny, uzyskał pracę i osiągnął dochody jako osoba z wykształceniem średnim wyższe, niż osoba bez takiego wykształcenia – co winno skutkować zasądzeniem odszkodowania w postaci sumy różnicy w wysokości wynagrodzeń osób z wykształceniem średnim i podstawowym w okresie od września 2009 r. do listopada 2014 r. (złożenie wniosku) oraz sumy zarobków za okres czerwiec – sierpień 2009 r. – nie mogła zostać przez Sąd Apelacyjny podzielona i prowadzić do zasądzenia odszkodowania na rzecz wnioskodawcy.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy (k. 17 – 18 uzasadnienia wyroku) szkoda podlegająca rekompensacie w trybie przepisów rozdz. 58 K.P.K., to szkoda wynikająca bezpośrednio, będąca skutkiem stosowania tymczasowego aresztowania.

Rozumowanie skarżącego to jedynie teoretyczna i ewentualna możliwość zachowania wnioskodawcy po zwolnieniu z tymczasowego aresztowania, które w istocie nie nastąpiło. Po uchyleniu aresztowania wnioskodawca nie podjął przecież pracy. Tymczasowe aresztowanie nie było, co więcej, przyczyną nie zdania egzaminów maturalnych, a przyczyną nie przystąpienia do nich w pierwszym właściwym terminie. Przystępując do nich w terminach późniejszych wnioskodawca nie uzyskał wyników pozytywnych. Nie można zatem w żadnym razie uznać, że w tym stanie faktycznym wnioskodawca poniósł szkodę materialną, bezpośrednio wynikłą z faktu jego tymczasowego aresztowania. Dlatego słusznie uznał Sąd I instancji, że brak w sprawie podstaw do zasądzenia z tego tytułu odszkodowania na rzecz K. B. (1). Wniesiona w tej części apelacja nie zdołała tego poglądu skutecznie podważyć.

Zasadna natomiast okazała się ona – w części – w tym zakresie w jakim wniosła o podwyższenie kwoty zasądzonych zadośćuczynienia za doznaną wskutek tymczasowego aresztowania krzywdę. Co prawda zasądzenie na rzecz wnioskodawcy 25.000 zł, a więc kwoty 5.000 zł za każdy miesiąc pozbawienia wolności to kwota stosowana do wskazanych przez Sąd uzasadniających ją okoliczności, nie mniej wyżej omówione, szczególnie okoliczności uniemożliwiające wnioskodawcy przystąpienia do egzaminu maturalnego w pierwszym, właściwym terminie i wywołane tym pośrednie skutki – winny, zdaniem Sądu Apelacyjnego, znaleźć stosowną rekompensatę w

przyznaniem mu zadośćuczynieniu. Dlatego Sąd Apelacyjny uznał za zasadne podwyższenie o 10.000 zł zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty łącznej 35.000 zł. W pozostałym zakresie wniosek o podwyższenie zadośćuczynienia uznał Sąd za rażąco wygórowany i oczywiście niezasadny.

Pełnomocnik M. S. (1) zaskarżył wyrok jedynie w części dotyczącej oddalenia wniosku o zasądzenie odszkodowania w wysokości 12.500 zł.

W tej części sprawy apelacja okazała się zasadna.

Trafnie wskazuje skarżący, że nie jest jasne dlaczego Sąd Okręgowy oddalił wniosek o odszkodowanie w części przekraczającej 12.500 zł. Istotnie, o ile w odniesieniu do rozstrzygnięcia tyżącego K. B. Sąd I instancji obszernie, szczegółowo i przekonująco umotywował zapadłe rozstrzygnięcie, to w części omawianej poprzestał na minimalistycznym wyjaśnieniu powodów rozstrzygnięcia.

I tak, nie jest dostatecznie przekonujące rozstrzygnięcie w zakresie szkody poniesionej przez wnioskodawcę na skutek nie podjęcia pracy w Banku (...), co przecież było bezpośrednim skutkiem tymczasowego aresztowania M. S. (1). Został on zatrzymany 21 marca 2009 r. W tym czasie zatrudniony był w banku na okres próby. Stosowna umowa wygasła 22 marca. Bank przygotował kolejną umowę z wnioskodawcą na czas oznaczony od dnia 23 marca. Tymczasowe aresztowanie uniemożliwiło wnioskodawcy jej podpisanie i kontynuowanie zatrudnienia w banku. Poniesiona na skutek aresztowania szkoda jest niewątpliwie bezpośrednim tego następstwem i winna być – w ustalonym zakresie – stosownie zrekompensowana. Podobnie przyznanie wnioskodawcy odszkodowania tylko za jeden kontrakt zawarty przez prowadzoną przez niego firmę krawiecką, a niezrealizowany skutek tymczasowego aresztowania, nie znajduje racjonalnego umotywwowania. W toku przewodu wnioskodawca wykazał istnienie innych szkód materialnych wynikłych z niemożności funkcjonowania firmy przez czas jego aresztowania, przedstawił stosowne dowody z dokumentów, które winny być wnikliwie zbadane i rozważone, czego Sąd I instancji nie dokonał.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że rozstrzygnięcie w tej części sprawy nie może się ostać. Ponieważ zaś wymaga ono przeprowadzenia – w tej części sprawy – przewodu sądowego na nowo, zaskarżone orzeczenie tyżące oddalenia wniosku o odszkodowanie przekraczające 12.500 zł w stosunku do M. S., należało uchylić, a sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, który rozważy zasadność wniosku o odszkodowanie dla wnioskodawcy z tytułu niepodjęcia pracy w Banku (...) i dalszych strat poniesionych na skutek niemożności funkcjonowania firmy odzieżowej wnioskodawcy będących bezpośrednim następstwem zastosowania wobec M. S. tymczasowego aresztowania.

Z tych wszystkich przyczyn orzeczono jak w wyroku.